

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ η Μαρία Στουαρτ, διαλασιζούσα τους λυγμούς της και τα δάκρυά της, είπε: — Σί γάμοι πια για πάντα άρσασμένη μου Γαβριέλ, γιατί η νύχτα, ξυπλώνοντας την τελευταία μου εστίαση, φέρνει το μαύρο της πέλο μάρως στα μάτια μου, για να σου σπείρη ένα τέτατο αγρό. Χείρες λοιπόν, πολυαρσασμένη μου Γαβριέλ, δεν θα σε ξαναδώ ποτε πιά...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

Την έποσην, 16 Αυγούστου, ο Γαβριέλ ήρταν στο Σαιν - Κεντίν.

Στις πύλες της πόλεως βρήκε τον παλιό του φίλο, τον ήρωα Πιζονά, ο οποίος τον πρόμαγε.

— Α! ήρθατε, έπιτολοε, κόμει έποκόμει του φωναξε ο άξιος ήρωας της. Ήτοιγ βέβαιος ότι θα έρχασατε... Μά ήρθατε πολύ άργά... Άλλοίμονο... πολύ άργά...

— Πώς; Γιατί πολύ άργά; φώτασε ο Γαβριέλ, άναστατωμένος από κακή προσοχήματα.

— Άλλοίμονο, να!... η έπιστολή της κόμεις Άρτεμίδας ντε Κίστρο σας προσκόμει για χόμει, 15 Αυγούστου; Δεν είν' έτσι;

— Βέβαια, άπάντησε ο Γαβριέλ. Μά δεν έπαινε σ' αυτή την χρονόμει, ούτε μού φώταε γιατί άκαθόμει με χήποσε.

— Έ, λοιπόν, κόμει κόμει, είνε ο Ζάν Πιζονά, στις 15 Αυγούστου, η κόμει ντε Κίστρο η μάλλον η άδελφή Εύλομεινή περιεβήθη για πάντα το στήμα της μοναχί.

— Α, έκανε ο Γαβριέλ, χλωμάμει.

— Κιά αν βρισκόμει εδω, έξακομει ή ο Ζάν Πιζονά, έα κατομειναι ίσοε να προλάβει έξισμο μού έμει πια.

— Όχι, άπάντησε ο Γαβριέλ με ήθος σπυρομει, όχι, δεν θα μωρομει, δεν θα ή έμει, δεν θα έμει ν' άντιπαμει σ' αυτό το σχέδιο. Χωρίς άλλο, η Θεία Πήνομα μ' κώτασε στο Κάλια και δεν έμει εμει εμει εμει. Η κόμει μου έα σπυρομει άπ' την έδναιμα της μωρομει σ' αυτή τη θύμει. Κι' η φτωχή μου Άρτεμει θα έμει ίσοε τωμει σ' αυτή την μωρομει μου... Καλύτερα λοιπόν μού ήταν μόνη.

— Ό! είνε ο Ζάν Πιζονά, δεν ήταν μόνη; — Να, άπάντησε ο Γαβριέλ, είναιε κι' έμει εμει και άλλο οι φίλοι της, οι' οι' ανασταμεινοι μού τόσο τους βώθησε ως τώμα...

— Δεν είναιε μόνο έμει, κόμει κόμει, είνε ο Ζάν Πιζονά. Η άδελφή Εύλομεινή ήμει κοντά της και τη μητέρα της...

— Πωιά; Την Άρτεμειδα του Πωατιέ; φώναξε ο Γαβριέλ.

— Να, κόμει κόμει. Η δούμεισα του Πωατιέ, κατόμει μιά έπιστολή της κόμεις της, έμει τον πάμει της στο Σωμειν-σιν-Λομει κι' ήμει χόμει να παραστολή στην τελετή... Θα βρισκται μάμει στα άμεια κοντά στη νέα μοναχί...

— Ό! έκανε ο Γαβριέλ τρωμάμει. Γιατί η κόμει μου Άρτεμει προσκόμει κοντά της αυτή την γυνάμει;

— Μά, έμει, αυτή η γυνάμει είνε η μητέρα της...

— Αδιάμει, είνε ο Γαβριέλ. Άμει τώμα να πιστέμει ότι θα έμει χόμει να βρισκται εδω... Η Άρτεμει του Πωατιέ δεν ήμει για να κόμει το καλό, ούτε για να έμει κόμει καθήμει... Πάμει στο μωαστήμει των Βενεδικτινών, μάμει Πιζονά... Βιζόμει περισσότερο από ποτέ να ξαναμει την Άρτεμειδα. Μού φάνεται πως με χρωμάμει... Πάμει γόμει...

Εισήμει χωμει καμιά δυσκόμει τον Γαβριέλ στο έμει της μόνη, γιατί προμειναι την άμει του από την προμεινή μείμει.

Η Άρτεμει η ίδια βρισκόμει την ώρα έμει έμει, μάμει με τη μητέρα της.

Ο Γαβριέλ, ξαναμειναι την έμει από ένα τόσο μωμει, παραμειναι από μ' άμει άμει, έμει, χλωμει και σπυρομει...

μει, γωμάμει μωρομει στο μωμει που τους χόμει για πάντα τον ένα από τον άλλο.

— Άδελφή! Άδελφή μου!... μωμει μόνο να τρωμει.

— Άδελφή μου! άπάντησε με χλωμει ή άδελφή Εύλομεινή. Ένα δάμει κόμει άμει άμει στο μωμει της. Μά σπυρομει τους χωμει, όπως χωμει οι άμει.

Ο Γαβριέλ, γόμει λίγο το κεφάλι του, παραμειναι την άμει Άρτεμειδα, τη δούμεισα του Πωατιέ. Έμει κι' έμει, όπως γόμει οι άμει...

Μά ο Γαβριέλ, με μιά περιμειναι άμει, ξαναμειναι άμει προς την άδελφή Εύλομεινή και το βλέμει του και τη σμει του.

Άδελφή μου! ξαναμει πάλι με μωμει και άμει.

Η Άρτεμει του Πωατιέ είνε τότε μωμει:

— Χωμει άλλο, ως άδελφή μου μωμει στο Θεό, κόμει, χωμει τότε η' από το όμει αμει που όμει άμει άμει Άρτεμει ντε Κίστρο...

— Τι θέμει να πμει, κόμει; Μωμει Θεό! Τι θέμει να πμει; φώναξε ο Γαβριέλ, ο οποίος ανασταμει τρωμει σπυρομει.

Η Άρτεμει του Πωατιέ, χωμει ν' άπάντησε άμ' έμει, άμει άμει στην κόμει της.

Παμει μου, έμει, μωμει, η σμει να σας άμει από αυτό το μωμει, για το όμει σας μωμει και μού το καμει που μωμει άμει να σας χωμει μωμει...

— Ό! τι σμειναι; φώναξε ο Γαβριέλ, έμει.

— Παμει μου, έμει, γόμει ή Άρτεμει του Πωατιέ, δεν ήμει μόνο για να σας έμει από την έμει, όμει, χωμει στον κόμει ντε Μωμει, έμει άμει μωμει τώμα. Μά έμει καμει έμει στα λόμει μου, κόμει, έμει άμει άμει άμει από τον Γαβριέλ, για ν' άμει σε μιά άμει κόμει. Σας έμει χωμει, μά την άμει, γιατί με άμει από ένα μωμει άμει και διαμει. Εμει έμει τώμα... Η κόμει και η άμει του Θεού γόμει την κόμει μου... Για να σας έμει σμει μωμει ή σας άμει από το μωμει.

— Ό! τι είνε; φώτασε η άδελφή Εύλομεινή τρωμει.

— Παμει μου, έμει, γόμει ή Άρτεμει ντε Πωατιέ με την καμει μωμει της, θα μωμει χόμει με μιά λέμει μου να σας έμει μωμει... Μά δεν έμει εμει, μιά φτωχή μωμει, δεν έμει να σμει το Θεό από μιά μωμει άμει ν' άμει από άμει μωμει άμει σ' αυτόν... Όχι! δεν έμει να κόμει ένα τέμει μωμει και γι' αυτό σμει...

— Ό! δεν τώμει να μωμει τι θέμει να πμει... Δεν τώμει; φώτασε ο Γαβριέλ.

— Σμει, παμει μου, έμει ή μωμει έμει, σμει μωμει τη σμει μου, γιατί βλέμει από τον κόμει του, ντε Μωμει, ότι άμει άμει άμει τη σμει του άμει. Πμει, λοιπόν, να σας μωμει, μωμει! Θα ήμει έμει να φαντάμει πως έμει άμει του και να σας άμει άμει... Μάμει το λοιπόν, Άρτεμει! Δεν έμει άμει του κόμει μωμει Γαβριέλ ντε Μωμει, μά κόμει του βασίμει Έμει II, τον όμει ο, κόμει έμει στο μωμει έμει μωμει.

— Φώταε! φώναξε η Άρτεμει κόμει το πρόμει της με τα δέμει της χόμει.

— Ψέμει, κόμει; φώναξε ο Γαβριέλ, έμει, ψέμει! Ποιά είνε η άμει ότι δεν ψέμει...

— Ίδου την! άπάντησε ήμει η Άρτεμει του Πωατιέ, δίνόμει του ένα μωμει, το όμει έμει από τον κόμει της.

Ο Γαβριέλ έμει το μωμει με χόμει που έμει και το διάμει άμει.

— Είνε, έμει ή η κόμει ντε Πωατιέ, μιά έπιστολή του πάμει σας, γωμει λίγες μείμει από το θανάμει του, καμει βλέμει. Παραμειναι για τη σμει μωμει άμει, επειδή άμει από του χωμει τον έμει μου... Μά με σπυρομει, καμει έμει, γιατί λέμει ότι έτσι, άμει μωμει, θα μ' έμει άμει... Άπ' την ήμει της έπιστολής, μωμει, κόμει κόμει, να καμει ότι καμει μωμει άμει δεν σας σμει με την άμει Εύλομεινή, γιατί έμει από λίγες ήμει έμει.

οτιάζ τις σχέσεις μου με τον πατέρα σας... Νομίζω ότι δεν έχω πια τίποτα περισσότερο να πω...

Ο Γαβριήλ, ενώ η Πονατίε μιλούσε, είχε τελειώσει το διάβασμα της απολαύσιμης αυτής επιστολής. Δεν του επέτρεπε, πράγματι, καμιά αμφιβολία. Ήταν γιά τον κόμητα ή ίδια ή φωνή του πατέρα του που έβγαζε από τον τόνο του γιά να πιστοποιήσει την αλήθεια.

Όταν ο δυστοχημένος νέος ήρθεσε τα μάτια του που έλαμπαν από τρέλλα, είδε την Αρτέμιδα ντέ Κάστρο να κοιτάει λυποθυμένη μπροστά σ' ένα προσεγγισμένο.

Αμέσως όρμησε ενσπύζοντας προς αυτόν... Με τα χέρια κινώντας τον επιπόδειον να προχωρήσει...

Γροίζοντας πίσω είδε την Αρτέμιδα του Πονατιέ, στά χείλη της όποιος πλανούταν ένα χαμόγελο σατανικής ίντριγκαρισμένης...

Τρέλλος από τον στασιασμό του, έκανε δύο βήματα προς αυτόν με τη γροιά του ήρωμένη...

Μα στάθηκε τρομαγμένος γιά τον ίδιο τον έαυτό του καί χροπώντας σαν τρέλλος το μέτωπό του, φώναξε :

Χάρις, Αρτεμις... Χάρις γιά πάντα...

Καί έγραψε σαν κεντημένη...

Αν ήμουν ένα λεπτό περισσότερο, σάν θα μπορούσα να συγγνώμη τηρή πια καί θα σύνταξη αυτή την άτιμη μητέρα σαν μια φαντασική όχιά...

Έξω απ' το μοναστήρι, ο Ζάν Πιερρά τον περιέφερε γερμάς άνησυχία.

Μη με φοβάτε! Μη με φοβάτε τίποτε! τού φώναζε στην άσχη Γαβριήλ, σαν τρέλλος...

Καί επειδή ο γενναίος Πιερρά τον ζήτηζε με κατάλληλη, γερμάτη λόγιο, ο Γαβριήλ απρόσθεσε με μάλαζωότερο τόνο :

— Συγγνώμητε με... Κοιτώντας να τρελλάω, όπως βλέπετε... Δεν θέλω πια να σκεπαστώ τίποτε... Για να ξεφύγω από τις ήρωαυτικές μου σχέσεις, φεύγω... Γροίζω όποιους από Παρισί... Σκοπεύω να φάω, αν θέλετε, ός τις πόλεις της πόλεως όπου άφησα το άλογο μου... Μα, γιά το Θεό, μη ποτέ πιάσετε καθόλου γιά μένα... Μήστε μου καλάνια γιά τον έαυτό σας...

Ο άγιος ήμάντης τόσο γιά να έλαζοσθή στον Γαβριήλ, όσο γιά να τον αποσπάσει από τους άδενηρούς σούλογοισμούς του, άρχισε να τον μιλάει γιά τη γυναικα του τη Βιβέττα, ή οποία ήταν απροσημα στην όγνια της καί τού είχε χωρίσει πρό όλίγο καμιά ένα όμοιο άλογο... Τού μίλησε έσσης καί γιά τον άδελφο του Πιερρά, ο όποιος έβριτ' ένα λίγο καμιά, θα έγραδίστατο όμοιαζα στο Σάν - Κεντίν ός έπλοταός. Τού είλε τέλος ότι τον προφωρμένο μίγα είλε λάβει μια επιστολή του Μαρτίγ Γκιό, ο όποιος ζούσε εδτεζιομένος πια στην Πιζαρδία, καμιά με τη σύζυγό του Βερτοάνδη.

Μα πρέπει να όμοιογοήσουμε ότι ο Γαβριήλ, τρελλομένος από τον πόνο, δεν κατάλαβε καί δεν άκουσε αυτή την άήχηση της εντιμίας των καλών του φίλων.

Όστόσο, όταν έφτασε στις πόλεις της πόλεως, καμιά με τον Ζάν Πιερρά, τού έσφριζε έγχαδία το χροί.

— Χάρις, φίλε, τού είλε. Εύχαριστώ γιά την άγάπη σας. Θυμίζετε με στην άνάμνησι όλων όκνιων που άγαλάτε. Είμαι είνιχως, μαθαίνοντας ότι βλοί σας είσατε είνιχισμένοι. Να σκεφτείτε καμια φροιά ίσως που είνιχτείτε, έμένα που έποσέφω...

Καί χωρίς να περιμένει άλλη άπάντησι από τα δάκρυα που έλαμπαίναν στα μάτια του Ζάν Πιερρά, ο Γαβριήλ, τού έσφριζε γιά τελευταία φροιά το χροί, αντίβριζε σ' άλογο του καί ξεκίνησε καλάνίζοντας...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όταν ο Γαβριήλ έφτασε στο Παρισί, σαν να ήθελε ή μοίρα να του καταφέρει όλα τα χριτάνια συγγρόνος, βρήκε την καλή του παρμάνα, την Αλοΐζα, πικρήνη, έπειτ' από μια σύντομη άρροσση.

Τό πένθος αυτό του στοιχίσε πολύ, γιατί άγαλούσε την Αλοΐζα σαν πραγματική μητέρα του...

Την άλλη μέρα, ο κόμης ήλγε καί βρήκε τον ναύαρχο Κολεντί.

— Κόμης ναύαρχε, τού είπε, ξέρω ότι ή καταδιώξιες καί οι θρησκειολόγοι πόλεμοι δεν σ' άρροσησαν να ξαναζήσουν καμιά βρες τις προσπαθείες που γίνονται γιά να προληφθούν. Μόδετε λοιπόν ότι στο έξής έχω στη διάθεσί σας, στη διάθεσι των Ούγενότων, όσι μόνο τό πνεύμα μου καί την καρδιά μου, αλλά καί το ξίφος μου... Η ζωή μου δεν έχει πια άλλο σκοπό παρὰ να σας ξεπληρωτήσω... Πιάστε την καί μη την φροσθήτε! Στις τάξεις σας άλλωστε θα μπορούσα ν' άμυνώθω καλύτερα έναντιον ενός τρομερού έχθρού μου καί να συμπληρώσω την τιμωρία ενός άλλου...

Αγώντας τα λόγια αυτά ο Γαβριήλ σούλογοισταν τη βασιλομήτορα Αικατερίνη των Μεδίκων καί τον Κονστάταλο Μονμορανσώ.

Δεν ήνε άνάγκη να πείρα ήτι ο Κολεντί δέχτηκε ν' ένομοιοσθή σήμαχο, τού όποιοι τόσο φοβός είχε δοκιμάσει την άνδρεία καί την έννοχησιζότρητα.

Έτσι, από την ήμερα έκείνη ή ιστορία του κόμητος Γαβριήλ ντέ Μονγχομερ, βάθηκε παράλληλα με την ίστορία των θρηματικών πολέμων που έβαζαν με άλλα τη Γαλλία κατα την περίοδο της βασιλείας του Καρόλου θου.

Ο Γαβριήλ έλαξε ένα ρόλο τρελλοσ σ' αυτούς τους πολέμους. Τό όνομά του συνδέεται με καθε σπουδαίο γεγονός, πράγμα που έκανε την Αικατερίνη των Μεδίκων να χροιαμάξη από τη λύσσα της.

Όταν, μετά τη σφαγή του Βασού, στα 1562, ή Ρουέννη καί όλόκληρη ή Νορμανδία, κηρύχτηκαν στα ήανερά ύπερ των Ούγενότων, θεώρησαν ός τον κρισιότερο έποικονή αυτής της επαναστάσεως σε μια άδύλαχη έλαρχία τον κόμητα ντέ Μονγχομερ.

Ο κόμης Μονγχομερ τον ίδιο χροίνο, έκανε θαύματα άνδρείας στη μάχη του Ντρέ, κατ'εξ Καθολικών καί Ούγενότων.

Σ' αυτή τη μάχη ο Γαβριήλ έδειχτήκε γιά μια άόρη φορά τον πατέρα του, πηρογόνοντας τον Κονστάταλο Μονμορανσώ, ο όποιος ήταν άριστοτάτητος των Ούγενότων. Θα τον σκότωνε μάλιστα, αν ο πρίγκιπ ντέ Πορσιέν δεν τον προστάτενε.

Είνε γνωστό από την ίστορία, πως ένα μίγα έπειτ' απ' αυτή την μάχη, κατ' την όποια ο Σημαδενέος άπέσπασε την νίκη από τα άδέξια χροια του Κονσταταύλου, ο είνιχως δοξέ ντέ Γκιό σποσάθηκε προδοτικά μπρός στην Όρλεάνη από τον φανταζο Πωλτό.

Ο Μονμορανσώ, ο όποιος απάλλαχτηκε έτσι απ' τον αντίπαλό του, μα έλασε συγγρόνος καί το σόντοροφό του, στάθηκε λιγότερο τυχερός στη μάχη του Σαν - Νικολέ, ή όποια έδωσε τέλος στην πρωτετιόδη ζωή του.

Σε μια κρίσιμη στιγμή της μάχης, ο Σωτός τρελλοσ, Στουαρτ, ο όποιος πολέμησε καμιά με τους Ούγενότους καί ο όποιος τον είλε περισευλώσει ν' ένα άποσπασμα όπαδων του, τον έξορμή να παραδοθή.

Ο Κονσταταύλος, άπενόνητας του, τον χιτάνε στο πρόσωπο με τη λάβη του σπαθίου του.

Έξαμνα τότε, κάποιος τον προσβολόσε, τον χιτάνε στο πλεού καί τον έσφριζε κατ'ο τραυματιόμένο θανάσιμα.

Άνάμεσα απ' τό άλλα που θόλωσε τότε τα μάτια του, ο Μονμορανσώ άναγρόνησε τότε μπροστά του το Γαβριήλ...

Αυτόσ τού είλε στείει το θανατέρο βολή!

Την έπομένη, ο Κονσταταύλος ξεφρόνησε...

Ο κόμης ντέ Μονγχομερ δεν είχε πια άμέσους έχθρούς. Μα αυτό δεν σημαίνει ότι λιγότερε τι χριτάνιά του. Ήταν πανταζού παρών, έκανε θαύματα άνδρείας καί φανόταν άνίκητος, άπρωτος καί άσύλληπτος...

Όταν ή Αικατερίνη των Μεδίκων ρόησε ποός είχε υπαγάγει τη Βερόνη υπό την έξουσία της βασιλοσής της Ναβάρρας καί ποός είχε άνακηρύξει τον πριγκιπα της Βερόνης άριστοτάτηγο των Ούγενότων, οι αβλαίο της της άπάντησαν :

—Ο κόμης Γαβριήλ ντέ Μονγχομερ!

Όταν πια την έπομένη της σφαγής του Άγιου Βαρθολομαίου, ή βασιλομήτορ, μαριασμένη γιά εκδίκησι, ρόησε, όσι ποιά είχαν σποτοθή, αλλά ποιά είχαν ξεφύγει, τό πρώτο όνομα που της άνάφεραν ήταν του Γαβριήλ.

Ο Μονγχομερ κατέφευγε τότε στη Ρουέλ, την όποιαν πολιόρκησαν τα βασιλικά στρατεύματα.

Έκανε καί έξεί καινούργια θαύματα άνδρείας καί έτσι, πολόνότι οι βασιλικοί έκαναν έννια λυσαιπίνες έμβόδες καί έγρασαν σποάντα χροιαδές άνδρες, δεν κατόρθωσαν να κάνοιν τίποτε.

Στό τέλος οι πολιορκούμενοι σπνήρολόγησαν, διατηρώντας την έλευθερία τους καί ο Γαβριήλ άπορσε να βγη σως καί ήλθε απ' τό φροσίο.

Έπληγε τότε καί μπήκε στο φροσίο του Σανσέρ, ποί το πολιορκούσε ο κυβερνήτης του Μπερσί. Μα ο Γαβριήλ, όπως θα θυμίνονται οι άναγνώστα μας, ήταν μοναδικός στην άμυνα των φροσίων.

(Ακολούθη)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Αρχίζει στο ΜΠΟΥΚΕΤΟ το άρθρο-γρημα του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ
"Ο ΘΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ,"
Τό ώρισότερο των ίπποτικων μυθιστορημάτων. Ένα έργο που θ' άρρηση έποχή, γεμάτο έρωτες, ήρωισμούς, περιπέτειες καί μυστήρια.